

Martina Boučková

DENÍK ZOUFALÉ TŘICÍTKY

 P R E S S

Deník zoufalé třicítky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Boučková
Deník zoufalé třicítky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DENÍK ZOUFALÉ TŘICÍTKY

Pletla svetr pro tučňáka

Martina Boučková

OBSAH

I. Mamka v tom měla vždycky jasno	6
II. Ale zase nebydlím sama, jasný?	13
III. Jako bych slyšela známý hlas	20
IV. A pak se to stalo	26
V. Rozhodla jsem se, že si hlavně nejdřív musím najít nějakého koníčka	35
VI. Vrtalo mi hlavou, co se u našich děje	44
VII. Teambuilding, jaký nikdo nečekal	50
VIII. Vrátila jsem se domů v neděli vpodvečer	58
IX. Mluvila jsem s Katkou. Víkend proběhl v pořádku: Děti přežily	65
X. Sobota jak vymalovaná	74
XI. A to samé pondělí mi přišla ještě jedna zpráva od Aleše	81
XII. Jsem teď v práci mnohem důležitější	88
XIII. Přemýšlela jsem, že bych se mohla zapsat na kurzy angličtiny	94
XIV. Dalo se samozřejmě očekávat, že se té příhody někdo chytne	101
XV. Něco se mnou musí být špatně	113
XVI. Dorazily jsme na letiště	120
XVII. Monika to zvládla na výbornou	129
XVIII. Nic jsem neponechala náhodě	138
XIX. Takže bylo vymalováno	148
XX. V neděli jsem se probudila ještě nabručená	155
XXI. Vypadalo to, že kolíbku jen tak snadno nenastěhujeme	163
XXII. Míra s Jakubem usadili kolíbku v rohu kuchyňky	167
XXIII. Nakonec jsem teda na žádný nedělní oběd nešla	177

I.

Mamka v tom měla vždycky jasno

I když se to snažila často a ne vždy moc úspěšně maskovat. „Holky, až vystudujete, tak se vdáte a pak...“ zasněně vydechla, aby vzápětí zdůraznila, „ale nikam nespěchejte, jasný?“ To abychom si nemyslely, že myslí jen na jedno. Na vnoučata.

Snažila se nás udržovat v představě, že je duchem mladá a rozhodně bez předsudků podporuje současný trend užívat si života co nejdéle. A až později zakládat rodinu. Ale nikdo z nás jí to nevěřil. Zejména když se rozněžňovala v blízkosti cizích dětí, kočárků a reklam na pleny. Někdy se dostávala až do překérních situací, kdy musela před náhodně procházejícím příslušníkem vysvětlovat, že skutečně tu spící ratolest v kočárku jen obdivovala, jak je roztomilá, jaké má malé ručičky a nožičky a buclaté tvářičky a pěknou pletenou čepičku. A rozhodně neměla žádné vedlejší úmysly. A to, že se dítě během té romantické chvíle rozeřvalo na celou ulici jako siréna, až z toho začali výt i okolní psi, za to opravdu nemůže.

Člověku by jí mohlo být líto a vnoučata by jí pro klid duše dal, ale aby bylo jasno: Když chcete mít děti, hodilo by se mít alespoň nějakého oplodnitele. To znamená spolehlivého, věrného, inteligentního muže, který nemusí každou volnou chvíli trávit v hospodě jako třeba Milan, jemuž jsem před pár měsíci málem podlehla, a to se jen předváděl, jak je vtipný a nikdy mu nedocházejí peníze, když jde o to pozvat kamarády na panáka.

Nebo si najít někoho, kdo by pořád nevysedával u počítače jako Láďa, kterému jsem navzdory varování bohužel podlehla docela rychle. Když jsem ho pak chtěla odtrhnout – od stolu pochopitelně, protože ke mně by se nepřilepil na tak dlouho ani náhodou – nešlo to, v tu chvíli se totiž zrovna odehrávala ta nejdůležitější bitva. Jednou se mi to přece jen povedlo, jenže místo „Děkuju, miláčku, konečně mohu žít reálný život!“ jsem akorát schytala: „A jsem mrtvej! Chápeš to? Mrtvej!! Bože, to snad ne! A zase od začátku! Víš, kolik mi to dalo práce?! Deset hodin! A k ničemu!“ Ve skutečnosti vůbec netuším, kdo víc trpěl, jestli jeho družka, nebo prostata. V tomhle svazku jsem nemohla být nikdy první, dokonce ani druhá, protože místo pro žádnou nikdy neexistovalo. Láďa byl zásadně věrný jen svému počítači.

Ale ani Luděk nebyl o moc lepší. Tomu jsem z časových důvodů vlastně ani nestihla podlehout. A to jsem měla namále. Neseděl sice u počítače ani neutrácel peníze za kamarády, ba naopak – dokonce mě vzal i ven! Nekecám! Byly to nádherné tři týdny do doby, než jsme ruku v ruce procházeli Fáblovkou a on pak náhle zastavil u prokopnutých skleněných dveří polepených pomačkaným kartonem a s přeškrtnutým nápisem Non-stop, na kterém byla tlustou lihovkou opravena otvírací doba.

Nejprve, že by si potřeboval odskočit. Později proběhl už jen velmi krátký rozhovor. Pamatuji si to přesně. Jako by to bylo včera. Tolik vášnivé, až erotické pozornosti, co obratem věnoval všem těm blikajícím světýlkům, mně za celý ten krátký vztah nedopřál ani jednou. Možná jsem se měla omotat řetězem vánočních světýlek zapojených do zásuvky a pak by se nejspíš mamka těch vnoučat dočkala.

Jenže na mou otázku „To jako vážně?“ prohodil kysele: „Hele, vždyť je to jen pár drobných. Hned jsem zpátky.“ V tu chvíli jsem začala tušit, že z toho nic nebude. Potkali jsme se po několika dnech a mně bylo jasné, že by mi už ani blikající podprsenka nepomohla.

Abych nekazila atmosféru, jen to shrnu: Místo omluvy mi vynadal, že to byla moje vina, protože jsem ho táhla *tou* ulicí, a přece vím, jaké má problémy. Ne, nevěděla jsem. Zase tak dlouho jsme se neznali. Věděla jsem

jen, že byl vysoký, hnědooký, a když jsem chtěla dostat pusy, musela jsem si stoupnout na třetí schod, nebo aspoň na špičky na obrubák, aby ho za krkem tolik nebolelo.

Takže to by bylo za poslední dobu vše. Do hlubší minulosti raději sahat nebudu, aby to víc nebolelo.

„Holky, proč já mám na chlapy takovou smůlu!“ křučela jsem v kuchyňce, když jsme si daly už druhou kávovou pauzičku, protože nás to v pondělí v kanclu nikdy neudrží, jak by mělo. To už je tradice. „Sestra má dvě děti, a to je mladší. A co já?“

„Tak děti, ty si zařídíš snadno. Ale jakýho má chlapa?“ zeptala se Květa. Snadno? Ach, Květo!

Ale zamyslela jsem se, jako by to byla otázka v soutěžním kvízu za milion. Odpověď vyžadovala možnosti výběru padesát na padesát. Nebo přítele na telefonu, který by poradil? Kdepak, z toho nebude ani zlatý bludišťák.

„Jirka je náhodou fajn,“ odpověděla jsem nejistě.

„Podívej se, žádnéj chlap není dokonalej.“

„Lenko, ty si pořád jen stěžuješ,“ přidala se Monika. „Podívej na mě. Já jsem šťastně rozvedená, lepší už to ani být nemůže.“

To jsem si teda vybrala kámošky!

Moje sestra Katka taky tyhle strasti nechápe. Kdekoliv se mihla, byla doslova magnetem na chlapy. Ona si mohla dokonce i vybírat! Vysoká štíhlá blondýna a stejně taková zůstala i po dvou dětech. Nechápu. Já jsem teprve před dětmi, teda kdoví jestli, a už vypadám, jako bych odrodila půlku školky. A opravdu miluju věty typu: „Ne, ty nejsi tlustá, ty jsi jen nedorostla stejně výšky jako tvoje sestra, tak je pak jasný, že ta hmota se... musela... víš...“

Katka má skoro metr osmdesát, já metr padesát pět. Mrňaví chlapi na ni hledí s obdivem, vysocí ji zvou kamkoliv a ona si nakonec rozumně vybrala Jirku, manažera s domem bez hypotéky.

Když jdu s Katkou po ulici a ona si ještě schválně vezme boty na vysokém podpatku, tak jsme ta nejkomičtější dvojice v okolí. V tu chvíli

vypadám spíš jako její napěchované cestovní zavazadlo na nožičkách. Jako tlustý stín, díky kterému je zdůrazněna její krása. Vlastně jsem jako ženská absolutně neviditelná.

„Lenko, já s tebou chodím vždycky tak ráda ven,“ řekne sladce.

„Já vím,“ zamručím.

„Víš, s tebou to je jiné. Můžeme se projít jen tak. Jako kámošky. Svobodně. Žádné povinnosti.“

„To víš, že jo,“ zamručím podruhé. A sleduju, jak si chlapi mohou vykroutit krky jako surikaty, dokud si nezablokují krční páteř. A když jí třeba na zem spadl papírový kapesník (jestli ho však neodhodila schválně), jeden z nich se obratem ohnul, aby ho sebral... a pak mě – samozřejmě, jak jinak – při předklonu srazil, až jsem zavravorala o pouliční lampu. Normálně mě neviděl! Jsem malá, tlustá, vlastně celkem objemná... Přesto neviděl! Možná to není moje nevýhoda, ale superschopnost: Když přes všechno dokážu být neviditelná!

A pak spolu sedíme na zahrádce v cukrárně. Ona si nabírá šlehačku ze zmrzlinového poháru a vypadá u toho, jako by ji právě natáčeli do lechtivého filmu, což samozřejmě opět připoutává pozornost všech okolních mužů, a to i těch, kteří si už ale vážně musí dávat pozor, aby z roztoužení neotevřeli panty příliš, až by poté z rolád a věnečků museli dolovat své zubní protézy.

„Je to nespravedlivé. Ty můžeš sníst cokoli, a nepřibereš ani gram. Já se jen podívám na tvůj pohár a už cítím, jak mám o kilo navíc.“

„Nepřeháněj,“ zasměje se, přimhouří oko, je na to zvyklá. „Taky si musím dávat pozor. Víš, jak je těžké udržet si takovou postavu?“

„Vážně?“ Sice jí podle intonace mohlo dojít, co si o tom doopravdy myslím, ale jako by to nezaregistrovala.

„Vážně. Každý den tak hodinu cvičím, do práce často chodím pěšky a o víkendech jezdíme na kolech nebo na inlinech. Jinak bych si nemohla dovolit ani tenhle pohár, co tě nemá!“ Mávne rukou.

„Aha,“ polknu na sucho. Tak trochu rozdíl tu mezi námi nejspíš bude. Do práce jezdím autobusem, nejvíc se naběhám leda tak na záchod, pro-

tože se nachází až na druhé straně kanceláře. Poslední sport jsem provozovala, když nám v baráku rekonstruovali výtahy. Dva měsíce jsem musela chodit po schodech do pátého patra a to bylo fakt peklo.

„Taky sportuješ, ne?“ zeptala se.

„Jasně,“ přikývla jsem. A hlasitě polkla. „A co děti?“ raději jsem hned obracela list.

„Jo, dobrý. Jsou šikovný. Nemůžu si stěžovat. Alenka půjde po prázdninách do školy, už zná všechna písmena a umí počítat a...“ a najednou jsem zjistila, že vůbec neposlouchám. Pozorovala jsem vosu, jak poletuje vzduchem, jak lehce klesá a stoupá, jak se blíží ke Katčiny vlasům, k rameni a pak zase nahoru a hned letí k vedlejšímu stolu. Až když byla pryč, doběhlo ke mně pokračování: „Ale to víš, ono to s Jirkou taky není žádná výhra.“

„Cože? S Jirkou?“ nakrčila jsem čelo.

„Ty ho vidíš jen v tom nejlepším světle. Stejně jako máma. Jenže on má taky svoje mouchy.“

„Mouchy...“ přišlo mi to tak komické.

A pak mi začala líčit jednu docela obyčejnou rodinnou událost. Nic zásadního, ale pořád u toho významně koulela očima, jako by to mělo o manželovi vypovídat něco podstatného.

S Jirkou toho sdílí hodně: Jasně, domácnost, děti, dokonce i společný účet, čemuž se mnozí chlapi běžně brání, a stejně tak elektronický kalendář v mobilu. Pro Katku je to nevyhnutelnost, protože prý na chlapy není spolehnutí. Pro Jirku hlavně bezpečnostní pojistka. Protože takhle nikdy nemine, kdy má ženuška a děti narozeniny, kdy mají výročí svatby, kdy musí do školky na besídku a taky kdy má Katka kadeřnici.

„Jirka si ho nemůže vynachválit. Říkal: ‚Miláčku, ty jsi tak báječná, že jsi to zavedla.‘ Doporučil to i kolegům v práci, aby pak nemusel sledovat, jak půl dne leží na e-shopech, aby zakoupili nějaký odpustek, protože zapomněli na výročí...“ téměř jako by se bila v prsa, ale přitom zároveň kroutila očima, jako by všechno byly vlastně jen *žvásty*. „Si myslí, že je v bezpečí, drahoušek,“ prskla cynicky. „Ale to by ses nestačila divit, čeho je schopná,“ a to nebyla pochvala, „i když mu všechno naservíruju přímo pod nos.“

Chlapi jsou chlapi, ty nezměníš. Kdybych já tenkrát... Ale co, někdo účty platit musí.“

Stále jsem nechápala, čekala jsem pointu, která by rozbila ten dokonalý plán.

Ona vlastně moje sestra je tak trochu sebestředná, když tak o ní přemýšlím. Taková sexy saň. Divím se, že to s ní Jirka vydrží. Přitom si nejspíš myslel, že s kalendářem je připravený na všechno, i na návštěvu tchyně. Na to odpoledne si pak preventivně zařídil neodkladný pracovní mítink, za což mu jeho kolegové v práci jistě byli vděční. Byl v předstihu a informován, kdy má Katka jógu, fitko a návštěvu kadeřnice, aby věděl, kdy hlídá děti nebo kde by se měly nacházet, kdyby je náhodu postrádal při dřívějším příchodu domů. Což se stejně nikdy nestalo. Člověk by se asi neměl spoléhat jen na techniku. Protože on se tak nechal nachytat na obyčejné prkotině.

„Takhle pak přijel večer domů, postavil se mezi dveře v kuchyni, zíral a řekl: „Dobry! Fakt pěkný sestřih,“ vrčela.

Nechápala jsem. „A co je na tom?“

„Co asi? Podíval se do kalendáře, zjistil, že mám být u kadeřnice, a tak mi pochválil účes. Jenže Pája byla nemocná. Rozumíš? Moje kadeřnice ležela doma s horečkou, a já se musela přeobjednat. Děsný.“

Vyprskla jsem smíchy.

„Proč já se vůbec snažím, abych nějak vypadala, když on to stejně nepozná.“ Mnula si kořen nosu.

„A řeklas mu to?“

„Jasně.“

„A co on na to?“

„Prý že mi to beztak sluší. Ztráta času a peněz. Kdo ví, jestli by zaznamenal rozdíl, kdybys v té kuchyni stála místo mě ty.“

„Tak to určitě ano.“

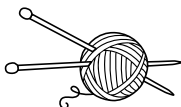
„Pochybuj,“ pořád syčela.

„No, přinejmenším by po prvním slovu musel sklonit hlavu tak o pětadvacet čísel, aby mi vůbec viděl do očí.“

Katka se zahihňala. Evidentně se jí moje poznámka líbila. Pak si otřela pravý koutek rtů, kde měla drobný bílý flíček od šlehačky. To málem položilo muže u protějšího stolu. Vypadalo to přinejmenším na zástavu srdce a nutnou masáž pro znovuzkříšení. Naštěstí dostal od své partnerky meníčkem přes čelo, takže to přežil.

„Nemáš mi co závidět,“ dodala na závěr. „Nikdo to nemá lehké.“

„Jasně,“ přikývla jsem a usmívala se. Ale bylo to spíš proto, že jsem si živě představovala ségry vypulírovanou kuchyň a pak Jirku. Hlavu zvednutou, kde by jako měl být ten oční kontakt, a ono nic. A teď mu klesá brada a klesá a klesá, dokud nezahledne prťavou Lenku.

II.

Ale zase nebydlím sama, jasný?

Mám doma kočku. Kdysi mi Květa poradila, že pro seznámení je nejlepší domácí mazlíček. Ať si pořídím psa, venčím ho, a hned se někdo namane. Jenže já jsem strašně líná ráno brzo vstávat, abych ho ještě musela venčit. Když jsem si srovnala pro a proti, zjistila jsem, že kočka je nejlepší volba. Můžu spát, jak dlouho chci. Kočka stejně prospí skoro celý den. Sama se obslouží, nepotřebuje nikam chodit. A já si budu moct s někým povídat a nebude mi trapně, protože to nikdo další neuvidí. To, že kočka nesplňuje původní záměr k seznámení, mi při tom výčtu nějak vypadlo.

Takže jsem si pořídila Rudu. Moje kočka je totiž kocour. Vykastrovaný bez námitek. Někdy mu jeho mužství připomínám přezdívkou „pan Kočička“, ale těch přezdívek má spoustu. Hlavně když mu chutná, to ho pak chválím „ty drahouši Rudouši“.

Kocour sice rád prospí skoro celý den, ovšem v noci obvykle nemívá stejné plány jako já. Pokud před spaním včas neuklidím jeho látkovou myšku, je schopen se s ní uprostřed tmy prohánět po kuchyňské lince, po stole v obýváku, stejně jako blbnout na mé posteli. Schválně ji prostrčí pod polštář, pak skáče na všech čtyřech, jako by byl na trampolíně, a záhy se pustí do vyhrabávání své kořisti. Při tom se vážně spát nedá.

Nevím, jestli by nebyl lepší nápad pořídít si rybičky. Mluvit se na ně taky dá, možná to vypadá hloupěji, ale kde nejsou svědci, nemá být člověk před kým trapný.

Květa mi řekla, ať nevěším hlavu, že se seznámit se dá i s kočkou. Jsou přece různé skupiny a seznamky na internetu. Navíc prý kočka instinktivně rozpozná dobrého člověka. Takže kdybych si pozvala do bytu chlapa, dá mi najevo, jestli je ten pravý.

Super. Ještě aby někdo přišel.

A přišel. Monika. Pod záminkou, že chodila dlouho po městě, bolí ji vyčerpáním nohy a potřebuje si odskočit. A vůbec: „Můžeš mi už otevřít?“

Vyjela nahoru. Podpatky duněly po chodbě. Otevřela jsem dveře. Samozřejmě se vydala špatným směrem a už okukovala zvonky u sousedů Hronových. Ještě že nezazvonila. Paní Hronová totiž nepatří zrovna k těm chápatcím.

Jen jednou jedinkrát jsem potřebovala od Fandy Hrona sousedskou výpomoc. Hořela mi totiž mikrovlnka. I když stále nechápu, jak se to mohlo stát. Prostě jsem do ní vložila zmrzlé kuře. Aby povolilo. Otočila jsem kolečkem doprava a pak jsem usnula ve vaně. Nikdy nenastavuji přesný čas, jdu prostě po citu. Vypnu, když myslím, že je to akorát. Ale to kuře bylo zmrzlé na kost, prostě nebylo kam spěchat. Byla jsem naprosto přesvědčená, že mám spoustu času, a tak to, že bych se na chvíli ponořila do horké vody, by nemělo ničemu uškodit. Omyl...

Stalo se to loni v únoru. Byla tak krutá zima, že jen si na ni vzpomenu, už mi trnou zuby. Takový marast, že když jsme šly v práci na chvíli na terasu, zmrzlo nám kafe dřív, než jsme ho vypily. Jediné teplo, které jsme jako holky slastně ocenily skrz naše promrzlá těla, bylo, když jsme šly na záchod. Prostě taková hrubá, drsná zima, že i vášnivému cyklistovi Jeřábkovi, který ze zásady bez výjimky jezdí v každém ročním období na kole, při letném doteku praskaly vousy a vlasy a jednou omylem, když se podrbl na bradě, si hrst chlupů vytrhl! Opravdu peklo, co bych povídala.

Napustila jsem si tedy vanu. Nejprve vlažnou vodu, ale i ta mě štípala na prochladlou kůži, jako by byla horká. Postupně jsem přidávala na teplotě. V nevytopené koupelně se zvedala pára. Prostor se jemně mlžil. I zrcadlo bylo potažené tenkým oparem. Víčka se mi přivírala. A pak mě probudila ohlušující rána.

To jsem vyskočila z vany, jako by snad ta rána měla jít odtamtud. Ale toho bych nebyla nikdy schopna. Popadla jsem ručník, ale nebyl čas se usušit. Běžela jsem hned z koupelny. A za dveřmi mi to došlo. Puch a mlha. V kuchyni jako po bitvě. Moje bílá mikrovlnka byla černá a uvnitř probíhal menší táborák. Protější zeď nahozená, stejně jako kuchyňská linka. Příšerný smrad, že jsem proti své vůli musela otevřít okno, i když bych si jinak tu zimu do baráku radši vůbec nepouštěla.

Popadla mě panika. Co teď? Musela jsem běžet pro pomoc! Včas mi došlo, právě když jsem brala za kliku, že bych možná neměla vylézat docela nahá. Sáhla jsem tedy rychle v koupelně po županu a... A znovu mě mezi dveřmi zasáhlo nějaké osvětlení: Vrátila jsem se ještě zavčasu pro klíče. Co kdyby se mi zabouchly dveře, že.

Zvonila jsem na Hronovy. Otevřel Fanda. Teda ten měl takovou radost, když mě viděl! Sledoval jemně se rozvírající župan, pod kterým jsem nic neměla. Ale nemohl vidět žádné detaily, to mu jen pracovala fantazie na plné obrátky! Taky proto nebyl vůbec schopen pobrat, co jsem mu vykládala. Třikrát jsem musela opakovat: „Hoří! Hoří mi mikrovlnka! Kuchyň je jak po náletu! Potřebuju pomoc!“

„Co říkáte? A nechcete na chvíli na návštěvu? Udělám groček... to se hned uklidníte.“

„Ale já... Potřebuju! Mikrovlnka! A! Ruda! Bože!“ vykřikla jsem a hned jsem hnala zpátky do bytu.

Hledala jsem Rudu jak šílená. Fanda Hron už byl taky u mě v bytě. Stál v kuchyni, mlaskal a opakoval: „Jak se vám tohle podařilo, ženská jedna nešťastná.“ Ale já na jeho duchaplné odborné závěry neměla čas. Musela jsem se podívat pod postel a do skříně, protože Ruda si umí otevřít, a do komory, prostě všude.

Když jsem ho našla schovaného mezi ponožkami, byla jsem radostí bez sebe. Přitáhla jsem si ho na hrud. Bránil se. Škrábal. To mi nevadilo. Vrátila jsem se s ním do kuchyně, kde už Fanda Hron měl vytaženou mikrovlnku na stole a jen suše konstatoval: „V tom už si asi nic neohřejete. A co jste si to vlastně připravovala?“

„Kuře,“ povídám.

Ruda se mi zase vysmeknul z náruče, lehce rozhalil župan víc, než bych si přála, a zaběhl pod postel – a to už mezi dveřmi stála Hronová. Já polonahá, Fanda vykulenej na můj hrudník a... a to nevysvětlíte. Od té doby dělám, že žádní Hronovi radši ani neexistují.

A tak jsem teď raději na Moniku rychle zasykla: „Od výtahu doleva, jsem říkala.“ Aby se náhodou neotevřely dveře od sousedů a nebylo zase co k vysvětlování.

Když si zula v předsíni lodičky, vydechla, jako by z ní spadlo dvacetikilové závaží. „Strašný. Tlačí mě nový boty. Potřebovala jsem je už sundat.“

Ruda se líně připlazil. Očichal boty. Prudce stáhnul hlavu dozadu a zběsile utekl.

„No tak, nepřeháněj,“ okomentovala to Monika. „Máš kafe? Cíga? Čokoládu?“ bombardovala mě otázkami.

„Tady se nekouří,“ dodala jsem trochu nejistě.

„V pohodě. Ale na balkoně můžu, ne? Ještě mi někde jedno zbylo...“ A začala se prohrabovat v kapsách, v kabelce, až nakonec ve vnitřní straně lehké bundy našla ve zmačkané krabičce jednu zuboženou cigaretu.

„To vydržíš, ne?“

„Nevím. Bolí mě nohy jako čert. Potřebuju cigaretu nebo panáka.“

Tak jsem jí nalila Captaina Morgana do hrnku od kafe a byl klid.

„To je ta kočka, co ti doporučila Květa, jo?“ Položila si Rudu na klín, jenže Ruda je dobře vykrmený. Takovou tíhu Monika nepředpokládala, takže u toho trochu zafuněla. „Teda, ten je těžkej! A co, už ti sehnal chlapa?“

Zakroutila jsem hlavou. „Hele, já nevím, jestli to má smysl. Jestli bych se s tím neměla nějak smířit.“

„Houby. Houby, houby, houby.“

„Že to říkáš zrovna ty, když jsi šťastně rozvedená.“

„To ano. Ale to neznamená, že chci být sama. Já jsem udělala jen jednu chybu, a to, že jsem se vdala. Jinak by to bylo perfektní. Chlapa totiž musíš zavčas vyměnit. Ale když jste svoji, jde to hůř. Teď taky někoho mám. Nemysli si. Hlavně by sis neměla nechat radit do života právě od Květy.“

„Proč? Vždyť Květa... má přece přítele.“

„Houby má. Pěkně jim to tam skřípe v tom hnízdečku lásky. Hele, abys neřekla, že nejsem kámoška, pomůžu ti. O víkendu je u našich grilovačka. Vezmu tě s sebou. Až to tam odbudeme, půjdeme někam zapařit.“

„Zapařit?“ Chápala jsem, že to myslí dobře, ale nejsme přeci jenom už ve věku...

„Neboj, je tam takový pěkný solidní podnik, kam chodí jen vybraná společnost. Prostě žádná děcka. Jen ženy a muži normálního věku.“

„Takže starý,“ dodala jsem.

„Seš fakt děsná. Že se vůbec snažím.“

Ale souhlasila jsem.

Rozpaky mě polívaly ještě před odjezdem. Co si vzít na sebe, aby se to hodilo k rodinnému posezení, ale zároveň to nebylo večer příliš usudlé. „To neřeš, zabal si do tašky něco sexy, co si pak na sebe navlékneš.“

Tak jo. Jela jsem se zavazadlem, jako bych se chtěla k jejím rodičům nastěhovat.

Byla jsem předem informovaná, že tam budou všichni. Její brácha Adam, švára Marcel s její sestrou Ivetou a dcerami Marcelou a Vladkou.

Tak jsme přijely. Dřevěný plot. Pár latek zelených, zbytek hnědých, asi jak došla barva. Dům ve tvaru krychle, muškáty v oknech, chaotické keře v předzahrádce. A mezi nimi obrovský bílý králík, který na mě zíral, jako bych byla vetřelec, a přitom pořád něco přežvykoval.

„Čekala bych spíš hlídacího psa než králíka,“ podotkla jsem.

„To je Kamil. Pořád utíká z králíkárný. A psa mají taky. Bena. Jenže ten taky pořád utíká. Čas od času se pod plotem podhrabe k sousedům,“ odpověděla Monika.

Sotva jsem ale udělala krok na pozemek, z nějakého důvodu na mě ten králík vystartoval. Zapištěla jsem. Nadskočila. A Monika se mohla přetrhat smíchy.

„Tak pojď. Nevšímej si ho.“ Strčila mi do ramene. Vyděšeně jsem postupovala po dlážděné cestě až za barák na zahradu.

Grilovačka na konci léta měla být prý ve znamení rozloučení se s prázdninami. Všude se ale motali jen dospělí, žádné děti jsem neviděla.

„Jsou schovaný v kamrlíku,“ řekla Moničina mamka. Její vnučky, prvorozená Marcelka (celý tatínek!) a mladší Vladka (raději nedráždit), v tomto krásném slunném dni zalezly do pokoje pro hosty pařit Fnaf. Když byly Vladce tak dva tři roky, na podobné sešlosti prý Moničin brácha Adam nevinně zažertoval, že je hezká: „Jako by sousedovi z oka vypadla!“ Marcelova pravačka to nepobrala a vystřelila směrem k švárově lícni kosti. Podle úhlu a klopýtnutí po následném škytnutí to schytalo pravé oko a zlomený nos. Adamův pád zachytily neposekané kopřivy, na něž se rovněž dobře spařený dědeček Jaromír chystal od začátku léta. V kratasech a bez trika to Adama vzadu po celé délce pěkně sežehlo. Když už pokoušet něčí smysl pro humor, tak lépe před požitím osmi dvanáctek a třech rumů.

Při vyprávění této historky se Adam pustil do přibližné rekonstrukce: Různě se klátil, stavěl si šváru, ale svého otce Jaromíra už nedonutil, aby pózoval. Smála jsem se, až jsem občas zachrochtala. Normálně mi to vadí, ale v tomhle návalu Adamova uměleckého sepětí mi to bylo docela jedno.

A Adam nás nešetřil. Vytahoval jednu historku za druhou. Byl úžasný, jako by patřil do jiného světa: Dlouhé blondáté dredy, lesklé modré oči a taky byl spíš vyhublejší oproti šlachovitému švárovi Marcelovi, který na první pohled vypadal jako muž na titulní stránku módního časopisu. Poslouchala jsem, vychutnávala pikantní grilované vepřové, popíjela víno a cítila se skutečně uvolněně a skvěle. Sem tam jsem si musela mastnou rukou zakrývat ústa, aby mi během vtipu neuteklo nějaké sousto zpátky na papírový tácek. Z dokonalého make-upu už nezbylo nic. Lepkavé fleky se třpytily na lících kostech a pod pravým okem a Monika mě taky přátelsky upozornila, že mi na čele zůstalo něco, co by tam určitě být nemělo.

„Je to dobré, vid?“ zeptal se Jaromír, Moničin táta a děda vnoučat, o kterých jsem jen slyšela příběhy z dob, kdy prý s nimi ještě něco bylo, než poznaly internet.

Souhlasně jsem na jeho otázku přikyvovala. Dobrota to teda byla.

„Aby ne, máš to i ve vlasech,“ dodala Monika. „A necpi se tolik, ať to večer ještě zvládneš,“ šťouchla do mě. Docela mi vypadlo z hlavy, že jsme měly v plánu jít „zapařit“.